

Verhitte discussie over wie de beste basketbalspeler ooit is laait weer op

Wie is de GOAT?

HANS VANDEWEGHE

LeBron James van de Cavaliers staat op een zucht van zijn vierde NBA-finale op rij. Sommige basketbalkenners opperen dan ook dat hij de *greatest of all time* (GOAT) is, en dus beter dan Michael Jordan. Wat een blasfemie om de oppergod Jordan te vergelijken met een gewone sterveling.

De Cleveland Cavaliers hebben de Toronto Raptors opgepeuzeld en zijn op weg naar hun vierde NBA-finale op rij. Eerst moeten ze nog in hun Eastern Conference Finals voorbij de Boston Celtics (morgen om 21 uur onze tijd beginnen ze eraan), om het dan op te nemen tegen (ook wellicht) de eeuwige rivaal Golden State Warriors, die tegen de Houston Rockets in de Western Conference moeten. Het zou de vierde finale tussen twee dezelfde ploegen op rij zijn, een unicum in de Amerikaanse sport.

De 4-0 van de Cavs tegen de Raptors kwam er na een memorabele derde wedstrijd, waarin bij 103-103 sterspeler LeBron James (33) in de laatste seconden op onorthodoxe wijze via het bord scoorde. A *Jordan-like buzzer beater*, zo luidde het oordeel. Beter dan Michael Jordan (55), vonden sommigen, en we waren weer vertrokken voor een onmogelijke vergelijking.

De discussie ‘wie is de GOAT?’ (*greatest of all time*) in het basketbal loopt al een tijdje. Om precies te zijn sinds de terugkeer van LeBron James van de Miami Heath naar de Cleveland Cavaliers (waar hij al eerder speelde) én sinds de play-offs van 2016, toen hij en de Cavs een 3-1-achterstand goedmaakten en alsnog de kampioenschapsring wonnen. Het was zijn derde titel in acht finales.

De discussie werd nieuw leven ingeblazen een jaar later met Isaiah Thomas, die in een analyse stelde dat hij LeBron James “*any time*” zou verkiezen boven Michael Jordan. Omdat Jordan tijdens college in North Carolina (Dean Smith) en bij de Chicago Bulls fantastische leermeesters heeft gehad, terwijl James, die op zijn negentiende recht van *high school* in de NBA belandde (wat nu niet meer kan), zijn eigen leermeester is geweest.

Jordan was de ultieme moordenaar. Hij heeft elke belangrijke wedstrijd in zijn voordeel en dat van zijn Bulls beslist

Een respectabel standpunt, maar Thomas werd met de grond gelijk gemaakt. Het speelde niet bepaald in zijn voordeel dat hij als spelverdeler van de Pistons sinds 1990 een haatrelatie met Jordan heeft. Die beterde er niet op toen Jordan pas wilde toezeggen voor het Dream Team van de Spelen van Barcelona in 1992 als Thomas níet werd geselecteerd. Wat ook niet gebeurde.

In deze play-offs schoof ook Scottie Pippen al even aan in het programma *The Jump* bij Rachel Nichols van ESPN en natuurlijk kreeg hij dé vraag: wie is de GOAT, Michael of LeBron? Pippen is ook geen neutrale waarnemer want hij speelde in de zes kampioenschapsteams van de Chicago Bulls samen met Jordan.

Hij kwam met een interessante vergelijking. “LeBron James is een point forward, net als ik, maar beter dan ik. Hij vergemakkelijkt het spel. Michael Jordan had maar één opdracht: scoren. Daarbij deed hij nog iets uitzonderlijk goed: verdedigen. De twee zijn niet te vergelijken, maar Jordan is de beste die ooit basketbalschoenen heeft gedragen, geen twijfel mogelijk.”

Jordan en James vergelijken is eigenlijk onmogelijk. De twee speelden om te beginnen nooit tegen elkaar. Jordan won zijn zesde titel in 1998, kwam daarna

nog wel terug bij de Washington Wizards, maar was in 2002-2003 klaar met basketbal na vijftien seizoenen. Hij was dan 39. James is nu al toe aan zijn vijftiende seizoen en is 33. Hij was 18 toen hij in de NBA van start ging, Jordan was 21.

Toch zijn er gelijkenissen: beiden wonnen ze hun eerste kampioenschap met 27 jaar. James moest daarvoor naar de Miami Heath uitwijken, terwijl Jordan zijn ene team, de Bulls, trouw bleef.

Nieuwe spelregels

De vergelijking is ook lastig omdat het basketbal zich reglementair heeft aangepast rond tijd dat James in de NBA verscheen. Het basketbal van Jordan is niet het basketbal van James.

Hand checking, waarbij een uitgestoken hand van de verdediger contact mag houden met de aanvaller, iets wat snel resulteerde in wegduwen, mag niet meer sinds het seizoen 2004-2005. Jordan had daar heel zijn carrière mee te maken en dat hypothekeerde de mogelijkheid om een speler te passeren.

Jordan zelf was ook moeilijk te passeren. Negen keer werd hij opgenomen in het *all-defensive team* van de NBA en één jaar combineerde hij de titel van beste aanvaller en beste verdediger van de competitie.

Een seizoen eerder was nog een reglement gewijzigd. Zoneverdediging werd toegelaten op voorwaarde

dat de verdedigers zich net als de aanvallers niet langer dan drie seconden in ‘*the paint*’, de vrije worpruimte tot aan de basket, ophielden.

Het basketbal transformeerde van een spel waarbij veel een-tegen-eenduels werden gecreëerd tot een vloeiend ploegspel, met teams die ook veel meer gebruik maakten van shotselectie en driepunters. De typische Jordan-beweging – *opposten* met de rug naar het doel tegen de verdediger en dan wegdraaien, doorgaan of uitvallen en scoren – was een zeldzaamheid geworden. Passing werd *the name of the game* en dat weer spiegelt zich in de statistieken van James, die in assists beter doet dan Jordan.

Jordan moest veel meer dan James tegen versterkte defensies optornen, in de fysieke slopende *isolation plays* met hemzelf aan de ene kant van het veld en de rest aan de andere kant. Soms kreeg hij twee (*double team*) of drie (*triple team*) verdedigers op zijn dak. De Detroit Pistons schreven zelfs een tactisch handboek om hem te stoppen, *The Jordan Rules*.

De complexiteit van het basketbal van toen (een kwarteeuw geleden) en de antwoorden die Jordan daarop moest vinden, degraderen voetbaltactiek tot een soort ‘Schipper mag ik overvaren’. Een filmpje op YouTube met als titel ‘Michael Jordan vs. Pistons Defense (aka: Jordan Rules)’ maakt veel duidelijk. Een andere YouTube-suggestie is ‘Attention to Detail: Michael Jordan’.

De ringen tellen

Inmiddels heeft James in die vijftien volle seizoenen wel al acht keer de NBA Finals gespeeld. Hij verloor er daarvan liefst vijf. Jordan speelde er zes en won ze alle zes. Hij scoorde gemiddeld 33,4 punten per wedstrijd, James zit aan vijf punten minder.

Daarom alleen is Jordan de grootste. Het zijn de ringen die tellen, en niks anders. Jordan was

de ultieme moordenaar. Als het erom ging, was hij onverbiddelijk en elke belangrijke wedstrijd heeft hij in zijn voordeel en dat van zijn Bulls beslist.

Steve Kerr, de coach van de Warriors en exploegmaat van Jordan bij de grote Bulls, verwoordt het zo: “Michael Jordan was de beste, maar we zullen nooit meer een type-Jordan krijgen omdat het spel is geëvolueerd. Wie het dichtst Jordan benadert, is niet LeBron James maar (*de inmiddels ook gestopte*, HVDW) Kobe Bryant.”

Het zijn echt de titels die tellen. Kobe Bryant heeft vijf NBA-titels (op zeven finales, dus twee verloren) en Michael Jordan zes. Jordan was de man van de grote momenten: *play-off time* was *money time*. LeBron James staat op drie en misschien half juni op vier.

► LeBron James (links) kan in juni zijn vierde kampioenschapsring veroveren. Michael Jordan werd in de jaren 90 zes keer kampioen met de Bulls. © EPA/RV

King James vs. Air Jordan		
	James	Jordan
Uitgeroepen tot meest waardevolle speler (MVP) van het seizoen	4 keer	5 keer
NBA Finals		
Gespeeld	8	6
Verloren	5	0
MVP	3	6
Reguliere seizoen		
Gemiddelde aantal punten	27,2	30,1
Rebounds per wedstrijd	8,4	6,6
Assists per wedstrijd	7,2	5,3
Steals per wedstrijd	2,3	1,6
Play-offs		
Gespeeld	13	13
Gemiddelde	28,7	33,4
Topscore	49	63